

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 11.

Sjette Sessions anden Samling.

10de Møde.

Torsdagen den 18de Januar.

(forts.)

Sjæbning: Den sidste ærede Talers sidste Ordinger have i en væsentlig Grad — om jeg forresten har opfattet hans Mening fuldkommen rigtig — lettet mig det Hverv, at søge at støtte Rigsdagsmanden for Horsens (Tutein). Med Hensyn til Sagen selv, staaer jeg maaskee i en heldigere Stilling end det ærede Medlem for Horsens med Hensyn til at opfatte Sagen fra den Side, han nu gjør, da jeg ikke, som han, antager, at vi opgive Forsøgningen af en lovlig og velbegrundet Klage, men bestandigt har søgt at godtgjøre, at Klagen har været indfyldt af en urolig, hæftig, af øieblikkelige Omstændigheder fremkaldt Bevægelse, som i Tveren for at værne om den gode Sag har ført til at gjøre et længere Strid, end vel betænk og vel overlagt (Flere Stemmer: Nei!). Dette Nei kan ikke ramme mit Ja; min Udtalelse gik ud paa at definere min Stilling, og dertil kan intet Nei svares; thi Enhver i Rigsdagen veed, at jeg fra det første Øieblik har seet Sagen under denne Synsvinkel, og dette Nei maa altsaa være en Misforstaaelse. Førend jeg gaaer ind i en Forhandling med de ærede Talere, der have havt Droet før mig, maa jeg — saa uhyggeligt det end er at udtale sig om sine personlige Forhold — dog omtale mit personlige Forhold til denne Sag. Det er altid vigtigt for den, der vil forsvare en Sag, at han kan blive betragtet som staaende udenfor selve Sagen; naar man kan sætte ham i Fællesskab med Sagen, berøver man hans Forsvar endeel af dets Betydning. Man har forsøgt at sætte

mig paa en saadan Maade i Fællesskab med denne Sag, at det endog er blevet sagt, at jeg skulde være bleven raadspurgt om Forordningen, før den blev underskrevet. Forsaavidt dette er udtalt af Folk, der snakke efter Andre og ikke vide bedre, er det en Usandhed; forsaavidt det er udtalt af Folk, der vidste, at det ikke forholdt sig saaledes, da er det en skammelig Bagvaskelse og Løgn, og forsaavidt det for Fremtiden bliver eftersnakket af Noget, kommer det meget til at nærme sig til at maatte gaae ind under den sidste Betegnelse. Jeg staaer udenfor denne Forordnings Tilblivelse i enhver anden Henseende, end at jeg forud her offentlig har sagt, at jo mere den Maade, som Rigsdagen gik frem paa, og jo mere den Veie, den betraadte, førte til at maatte kalde et nyt Ministerium til Roret, desto mere førte dette til, at Fællesforfatningen klart maatte komme frem som givet af Kongen, idetmindste i Formen. Dette er min Overbeviisning, og jeg har sagt det, at det Ministerium, som gik af, kunde have forfulgt den Udviklingsrække, det havde begyndt, naar Hænderne dertil vare blevne det rakte, og at vi kunde have naaet det Maal, vi ønskede, men ved Siden deraf, at ethvert andet Ministerium, som skulde slaae ind paa denne Bane og fortsætte den, kun kunde gjøre det begribeligt, hvad Formaålet var, ved at give Forfatningen heel og holden. Derom tvivle vistnok meget Jaa i denne Rigsdag, at Forfatningen for den hele danske Stat under de nærværende Forhold maa komme saaledes frem, at den ikke seer ud som givet af denne Rigsdag og paatvunget Resten af Landet. Den bør, idetmindste i Formen, træde frem som givet af fri kongelig Magtfuldkommenhed, om vi end ere de egentlige Lovgivere, fordi vi udgjøre